

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

Η ΒΟΥΒΗ

— Τά μάθατε τὰ νέα ; ... 'Εμάθατε τί έγινε σὺ Κασσάν ;
 — 'Ακούραστο καὶ βιαστική, σφιγγογυρίζοντας σὸν σθόθρα, ἡ Φικιά, μεροκαματιάρα ὑπερήτρια σὴν ἀγορραυλὴ τῶν Κασσάν, μόλις σχόλασε ἡ ἐκκλησία ἔτρεχε ἀπὸ παρὰ σὲ παρὰ γιὰ νὰ διηγήθῃ πρῶτη αὐτὴ τὸ ξεαιρετικὸ συμβάν τοῦ ὁποίου παρῆσθη αὐτῶπιθε μάργος.

— Λοιπὸν ; Τί έγινε, Φικιά ; τὴ ρωτοῦσαν μὲ περιέργεια. Γιὰ πὲς μας ; ... 'Ο ναύαρχος ἔκανε ἐπιτέλους τὴν περιφρήμη αἰτησι γάμου ;
 — Βέβαια !... 'Επιτέλους, τὴν ἔκανε χτές τὸ βράδυ μετὰ τὸ δείπνο, μπροστὰ σὲ ὄλους...

Καί, γιὰ νὰ κρατήσῃ περισσότερο συγκεντρωμένη ἐπάνω τῆς τῆς γενικῆ προσοχῆ, ἡ Φικιά δὲν προχωροῦσε, ἀλλὰ περιέμενε νὰ τὴν ρωτήσουν.

— Λοιπὸν, λοιπὸν, γιὰ πὲς μας ; Ποιὰ ἀπ' τὶς δυὸ ζήτησε, τὴν 'Υβρόνη ἢ τὴν Μαρία ;

- Ὅβιε τὴν μιὰ, οὔτε τὴν ἄλλη.
- Πῶς ; πῶς ;
- 'Απολύσασα ζήτησε τὴν τρίτη, τὴν μικρότερη. Τὴν Πιερρέτ.
- Τὴν Πιερρέτ ! Τὴν βουβὴ !
- Μάλιστα ! φώναξε θοιαμβευτικά ἡ Φικιά. Ζήτησε τὴν Πιερρέτ, τὴν βουβὴ !
- Μὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶνε τρελλός !

— 'Η θὰ εἶνε πολὺ κατεργάρας διέκοψε ἡ Φικιά. Γιατί ἔξερτε πὸς ὁ πατέρας τῶν κοριτσιῶν, ἔχει δηλώσει ἀνεκάθετον πὸς τὴν μικρὴ Πιερρέτ, λόγῳ τῆς παθίσεώς της, θὰ δώσῃ διπλὴ προίκα, ἀν τυχὸν παρουσιασθῇ γαμπρός γ' αὐτὴν... Καὶ γιὰ νὰ πὲς αὐτὸς ὁ κύριος ναύαρχος πᾶσι γιὰ τὴ διπλὴ προίκα... Ἔξερτε ἄλλως τί πὸς δὲν ἔχει γίνεи ναύαρχος καὶ πὸς εἶνε μὲν ἀπότοτατος πλοίαρχος, μ' ὄλο πὸν ἀρίτια τοὺς ἄλλους νὰ τὸν λένε ναύαρχο... 'Αλλὰ τί τὰ θέλετε ; ... 'Επρεπε νὰ βρισκόσαστε ἐκεῖ χτές τὸ βράδυ, νὰ βλέπετε τί έγινε. 'Επρεπε νὰ ἴδῃτε τὴν 'Υβρόνη καὶ τὴ Μαρία... Λες καὶ ἦθελαν νὰ τὸν φᾶνε μὲ τὰ μάτια. Δὲν τὸν περιέμεναν βλέπει αὐτὸ καὶ τὸν εἶχαν γιὰ σίγουρον, ἡ καθεμιά ἀπ' τὰ χεῖρά του, δταν τὸν ἀκούσαν νὰ λέῃ στὸν γέρο Κασσάν : — Ζήτησὲ τὴν χειρὰ τῆς θεσπονίδος Πιερρέτ ! 'Μὰ αὐτὴ εἶνε βουβὴ !, τοῦ φώναξε. 'Ακριβῶς, ἀκριβῶς, ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ ναύαρχος.

- Πιερίεργο ! ψιθόρασε ὄλους.
- Μὰ σταθῆτε, σταθῆτε ν' ἀκούσετε καὶ τὸ σπουδαιότερο.
- Τί, ἔχει κα' ἄλλο ;
- Βέβαια ! 'Ἐχει κα' ἔχει... 'Η Πιερρέτ, λοιπὸν, ποὺ καθόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπρὸς σὸ τζάκι, μόλις ἀκούσε τὸ ναύαρχο τὰχως, ἔβλεπε ἀκατάσχετο σὸν τὸ σεντόνι... Γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβητήχως, ὄλους μὲς πὸς θὰ πᾶθαι στυγερὰ.

'Η Πιερρέτ τὰχως, ἔβλεπε ἀκατάσχετο σὸν τὸ σεντόνι !...

Μὰ αὐτὴ, ποὺ καθόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπρὸς σὸ τζάκι, μόλις ἀκούσε τὸ ναύαρχο τὰχως, ἔβλεπε ἀκατάσχετο σὸν τὸ σεντόνι... Γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβητήχως, ὄλους μὲς πὸς θὰ πᾶθαι στυγερὰ. Μὰ αὐτὴ, πορὲ παιδιὰ μου, ἐβλῆκεν κόκκινη ἐπειτα ἀρχισὲ νὰ τρέμῃ ἀλόβηλη, ἔπειτα σιγᾶν νὰ τραυλιζῆ καὶ τέλος ἀρχισὲ νὰ μιλεῖ... μάλιστα νὰ μιλήσῃ ὡς τὸ κ' ἐγώ. 'Απ' τὴν χαρὰ της, ἐξανθροῖσε τὴ λαλιὰ της. Τὸ φανταζόσαστε αὐτὸ. 'Ε, δὲν εἶνε θαῦμα !...

- Μάργα εἶσαι, Κύριε ! φώναξε ἠμερικὸ ἀπ' τοὺς ἀμφοτάτς τῆς Φικιάς, σταυροκοποῦμενοι.
- Καὶ ὁ ναύαρχος ; τί ἔκανε ὁ ναύαρχος ; ρώτησε κάποιος.
- Πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ του.
- Καὶ τώρα ὁ γέρο Κασσάν θὰ ἐλαττώσῃ τὴν προίκα τῆς Πιερρέτ βέβαια, ἀφοῦ δὲν εἶνε πικρὰ βουβὴ !
- Αὐτὸ εἶνε τὸ ασπὸς. Κ' εἶται ὁ κύριος ναύαρχος θὰ πᾶθῃ τὴ ἐπιγναρὰ τῆς... κατεργαριάς του, ἀν τὸ ἔβαινε αὐτὸ ἀπὸ κατεργαριά καὶ ὑστεροβουλία... ***

'Ἐση μῆνας ἀγρότερα ἡ Πιερρέτ, ἡ νεορὰ σύζυγος τοῦ ναύαρχου εἰσεῖκε ἕνα πρῶτὸ ἐπάνω σὸν τραπέζι, τῆς τὸ ἀκόλουθο γράμμα, γραμμένο ἀπ' τὸν σὺζυγὸ της, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει μὲ τὸ πρῶτὸν τριώνιο τὸν Παρίσι :

« Καὶ μὲντὴν μου Πιερρέτ. Φεύγω ἀπὸ κονιά σου, πηγαίνω μακριὰ, πολὺ μακριὰ. Σὲ ἀπαλλάσσει ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου καὶ σοῦ ἀφήνω ὅ,τι θὰ μποροῦσαι νὰ ἐπιθυμήσῃς ἀπὸ μένα, ἕνα σπινδιὸ σὺχάριστο καὶ δυνάτο καὶ τίς λίγες οἰκονομίες ποὺ εἶχα κατορθώσει νὰ κάνω τόσα χρόνια, ὅλη δηλαδή τὴν περιουσία μου.

« Ὅσο γιὰ τοὺς λόγους ποὺ μὲ ἀναγκάζουν νὰ φύγω, δὲν εἶμαι βέβαιος ἀν θὰ μποροῦσαι νὰ τοὺς καταλάβῃς, ἔστο καὶ μὲ τὴν βήθεια τῆς Φικιάς, τῆς ἔβλεπες αὐτῆς κοπέλας. Καὶ ἂν σοῦ τοὺς φέρω ἐδῶ πέρα τὸ κάνω, ὄχι τόσο γιὰ σένα, ὄσο γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, γιὰ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποκολληθῶ ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπε ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου. 'Υπάρχει ἀνάμεσά μας, ἀνάμεσα σὲς ψυχῆς μας, ἕνα χάσμα φοβερὸ, ποὺ ὄση καλὴ θέλησι κα' ἂν βάλουμε κα' οἱ δυὸ μας, δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ γεμίσουμε. Μὰ τραγικὴ παρεξήγησις ἐβροχῆσε τὸν ἔρωτά μας εὐθὺς ἅμα γεννήθηκε. 'Εγὼ δὲν ἀγάπησα τὴν Πιερρέτ Κασσάν, αὐτὴν ποὺ ἔχω ἐξῆ μῆνας τώρα σὸ πλεύροῦ μου. 'Αγάπησα μιὰ ἄλλη Πιερρέτ, ἐκεῖνη ποὺ εἶχα φαντασθῆ ἐγώ, ποὺ τὴν εἶχα δημιουργήσει μόνος μου, μὲ τὴν φαντασία μου... 'Ἐκεῖνη τὴν Πιερρέτ νοσταλγῶ καὶ θέλω... 'Ο πέπλος σχίστηκε καὶ μοῦ φανερώσε πὸς ἐσὺ δὲν εἶσαι ἐκεῖνη ποὺ ὄνειροπολοῦσα. Γι' αὐτὸ καὶ φεύγω...

« Δὲν σοῦ κρύβῃ ὄχι ἀναπόλῳ μὲ νοσταλγία τίς χειμωνιάτικες ἐκείνες βραδύες ποὺ πέρασα στὴν ἐπαυλὸ τοῦ πατέρα σου, κοντὰ σὸ τζάκι, ὄπου φυσοῦσε ὁ ἀγρὸς βορρᾶς. 'Ενόμιζα πὸς βρισκόμουν ἀκόμη ἐπάνω σὸ καράβι μου καὶ ταξίδευα σὸ πλάγος. Ἐπίστας καθισμένες ἐκεῖ διπλά μου καὶ ἀδελφές σου κα' ἐσὺ. 'Ὅλοι ἐνόμιζαν πὸς ἐγὼ ἔκανα κόττε στὴν 'Υβρόνη ἢ στὴν Μαρία. Πόσο γιὰ λόντοῦσαν ! 'Η φλαγρία καὶ τὸν δυὸ τους μοῦ τίς ἔκανε πολὺ ἀντασθητικῆς. Πολὺ γοητῶ, ἀπεκαλύφθησαν πὸς ἦσαν μετριώτερες κα' ἀνάξיע προσοχῆς... Καὶ τότε... τὰ τραφερά μου ὄνειροπολήματα ἀρχισαν νὰ φτερουγίζουν πρὸς ἐσένα, πρὸς ἐσένα, τὴν σιωπηλὴ, τὴν αἰνιγματικὴ. Μ' ἄκουγες δταν μιλοῦσα, μὲ μιὰ τέτοια προσήλωση... Στὸ παιδικὸ σου προσοπάτι μπόροῦσα νὰ διακρίνω καὶ τὴν πῶ γλυκερὰ σὺνιγνήσι σου. 'Αντιλαμβάνομουν καὶ τοὺς παραμυθικούς συλλογισμούς σου. Πόσα πράγματα δὲν ἔβλεπα σὸ βάθος τῶν ματιῶν σου, δταν σήκωνες ἐπάνω μου τὰ ἄθωα βλέμματά σου !... Μοῦ φαίνονταν πὸς ἔβλεπα μέσα τους τὰ ὄραϊότερα καὶ γοητευτικότερα τοῦ ἐκείνου τριουκιά νῆσου. 'Ἐσὺ ἦσουν βουβὴ, ἀμίλητη... Δὲν ἔλεγες τίποτε, δὲν μὲν κατέστρεφε τὴν γοητεία, δὲν δευότανες καμμιὰ ἀνόητη παρατήρησι, δὲν ἀφηνεῖς τὸ παραμυθὸ προσοπητὸ καὶ ἀνοῦσο ἐπαφώνημα. 'Η λέξεις—αὐτῆς ἡ φωνή—δὲν ἔρχοντοσαν νὰ σκοτώσουν τὴν γοητεία τῆς ἀγάπης μου γιὰ σένα... Πόσο ἐλάτρευα τίς μικρὲς ἀναρθρες κραυγῆς ἐκπληξῆσι ποὺ ἀφηνεῖς τὰ συγκαηνικὰ μυστοτραυλισμάτ' σου !

« Ἐμεῖς βλέπετε οἱ ναυτικοὶ εἰμασι συνηθισμένοι σὸις πολυώρογος ρεμβασμούς, στὴν ἀτέλειωτη σιγή. 'Η κουρβήτες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων μᾶς δυσκολεύουν, μᾶς φαίνονται ἀν κακοφωνίες ποὺ καταστρεφουν τὴν ἄρμονια καὶ τὴν γοητεία τῆς σιγῆς. 'Ἐνα τίποτε, μιὰ μικρὴ κραυγὴ, ἕνα βλέμμα, ἕνας μορφασμός μᾶς γοητεύει, ἐνῶ, μὰ λέξεις, μὲ παρατήρησις, μιὰ φράσις μᾶς φανταίει παραφανία. Στὴ ζωὴ μου εἶχα ἀποκτήσει φιλεναδιτῶς Γαπκονέζες, Κινέζες, γυναικες τοῦ Κάρμποτ καὶ τῆς 'Αιτῆς. Φυσικὰ μ' αὐτῆς δὲν μπόροῦσα νὰ συνεννοηθῶ μὲ λόγια γιὰτί δὲν ἐννοοῦθα οὔτε λέξι ἀπ' τὴ γλῶσσα τους, ὄπως κα' ἐβλεπε δὲν καταλάβαινα γῶ ἀπ' τὴ δικὴ μου. Γι' αὐτὸ ἐβνοούσαμα διάφορους μορφασμούς, νεύματα κ' ἐλαφρῆς χειρονομίας, τὰ ὁποία, σὲ βέρβαι, ἦταν πολὺ γοητευτικότερα ἀπ' τὰ λόγια. 'Ὡ ! Πόσες ὄραϊες γυναικες θὰ ἦσαν πολὺ—πολὺ γοητευτικότερες, δὲν κάποια εὐσταχτικὴ θεότης τους στεροῦσε τὴν λαλιὰ τους !

« Ἦμπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ τώρα, καθαρὰ καὶ ἔστωτα, Πιερρέτ μου. 'Ἐκεῖνο τὸ ὄποιο εὐθὺς εἶς ἀρχίς ἐξετίμησα σὲ σένα ἦταν ἡ σιωπὴ σου, ἡ βουβημάρα σου. Σκεπτόμουν πὸς θὰ μπόροῦσα, ἐπὶ τέλους, νὰχῶ μιὰ γυναῖκα σου νὰ τὴν διαπλάσω ὄπως τὴν ἦθελα ἐγώ, νὰ τὴν διαμορφώσω ὄπως ἐγὼ ὄνειροπολοῦ τὴν γυναικα... Μὴ χαμογελάσῃς ἐπινοῦσα, Πιερρέτ, σοῦ τὸ λέω σοβαρὰ. Τὸ ἀτύχημα σου ἦταν γιὰ μένα ἕνα δαλῆγρο ἀίτημο, ἀνώτερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμου... Γι' στὸ δταν ἡ μεγάλη ἐκκαρῆσις τῆς χαρᾶς σου, γιὰ τὴν προτιμῆσι μου, σοῦ ἔκανάσθε τὴν μιλιὰ, ἐγὼ ἀπ' τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἀρχισὲ νὰ φοβῶμαι γιὰ τὸν ὄρατο ἔρωτά μου... Σὲ εἶχα ἀγαπήσει γιὰτί ἡ σου ἀμίλητη, πῶς μπόροῦσα πικρὰ νὰ σὲ ὄποφῶ φλῶσι ;

- « Καὶ τὸ κακὸ ἦταν τόσο πολὺ χειρότερο, γιὰτί ἐσὺ τὸ παρῶκανες ἀπ' τίς πρῶτες ἡμέρες. Θέλεσε κανεῖς ὄτι ἦθελες ν' ἀποζῆμωθῆς γιὰ ὄσον καιρὸ δὲν μπόροῦσαι νὰ μιλήσῃς, πὸς ἦθελε, νὰ ξεπετάξῃς μὲ μᾶς ὄλας τίς χιλιάδες, τίς μυριάδες λέξεων, ποὺ τόσα χρόνια εἶχαν πνιγῆ μὲ σὸ λαργῶν σου.
- « Ἄλλοιμονο ! Αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφὴ μας, ἡ κα

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Η οικειοθιμη τέχνη των πουλιών. Το χτίσιμο τής φωλιγής. Βίλλες και παλάτια. Στελίδια και χρώματα. Πολυκατοικίες έρωτικών ζευγαριών. Οι έρωτες των άρπακτικών πουλιών. Οι αιματηροί αγώνες επικρατήσεως. Χοροί έρωτευμένων πουλιών Ι... Ο πτερωτός χοροδιδάσκαλος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΩΣ οās υποσχεθήκαμε, οās δίνουμε σήμερα το τελευταίο μέρος τής σχετικής με τους έρωτες των πουλιών μελέτης.

Τά «πιλονόρρυγα» και τά «χλαυδοδερη», οικογένεες ίθαγενών πουλιών τής Αυστραλίας, εινε πολύ αισθηματικά και έρωτοπαθή. Όταν φτάση ή περίοδος των έρώτων των αρχίζουν να χιτίζουν μικρές, κομψότερες φωλιγές, απαράλλαχτες με μικροσκοπικές βίλλες. Μέσα σ' αυτές καλοθν με γλυκά κελαηδήτά τις θέσποινες των λογισμών τους για να πλέξουν το έρωτικό τους ειδώλιο...

Έχετε δει τά μικρά παιδιά να φτιγχνουν, παίζοντας στους κήπους, μικροσκοπικά στίτια από μικρά κλαδιά και φύλλα δέντρων; «Ε, λοιπόν, τέτοια άκροβής σπιτάκια, κομψά και εύαερα, φτιγχνουν και τά χλαυδοδερη. Τά στίτια αυτά εινε παρατεταγμένα σε μία σειρά, χωρισμένα τό ένα από τό άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε άρσενικό πουλί, μόλις τελειώση τή φωλιγή του, τή στρώνει με χόρτα, τής στολίζει τήν εισοδο με γυαλιστερά κοχχάλια, ή με χρωματιστά βότσολα και περιμένει τήν αγαπημένη του για να τήν εγκαταστήση στο μικρό αυτό παλατάκι Ι... Η τέχνη των πουλιών αυτών στο χτίσιμο τής φωλιγής τον εινε μοναδική, θαυμασία. Όποιος δη τά μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα εινε αδύνατο να πιστέψη ότι τά έφτιασαν ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πολύ έλεπτισμένες, έχει ο πιλονόρρυγος. Τό πουλί αυτό, με τό κατάμετρο γυαλιστερό πτελωμα, κατασκευάζει, μέσα στο δάση των κέδρων, τήν φωλιγή του με εξαιρετική τέχνη. Τήν στριβίει δηλαδή μ' ένα σανίδι πάνω σε δύο κλαδιά τό κέδρου, έτσι, ώστε και ασφαλής να εινε και να λικνίζεται στο φύσημα του ανέμου. Πάνω άπ' τή φωλιγή του τοποθετεί δριζοντίως μικρά κλαδιά, για να κάθεται επάνω σ' αυτά, όταν ή διαμονή του εντός τής φωλιγής, θά τό σ'ενοχορή. Τήν φωλιγή του τήν στολίζει όχι μονάχα με κοχχάλια και καρπούς διαφόρων γο...

ταστροφή του έρωτός μου, και τι καταστροφή. Θάλεγε κανείς πως βιαζόσουν να τήν άποτελειώσής. Τότε άρχισα να σε κυτάζω με έκπληξη και να ρωτώ τον έαυτό μου: «Ποιά εινε αυτή ή ξένη που θροναίστικε μέσα στο σπίτι μου, αυτή ή πολυλογού, που για τό κάθε τι έχει και μία φροδί και μία παρατήρηση, έτσι και άστοχη ή άκοπη;»

«Και τότε άρχισα να σε βλέπω όμοια και σένα οάν τις άλλες, οάν τις αδελφές σου, άνόνητε, μέτρια, μικροφροστωπούλα Ι... «Γι' αυτό φεγγό, σοφ άδειάζω τήν γονιά κλιτηγαίνα μακριά. Θά προσπαθήσω να επανέλθω στο Ναυτικό. Μου εινε αδύνατο να ζήσω στην Ήξηα. Εινε πολύ έντονη μέσ' στην ψυχή μου ή νοσταλγία τής θάλασσας; και τής μοναξιάς... Θά προσπαθήσω να ξαναπάω άκόμη μία φορά, προτού πεθάνω, σε κανένα νησί από κείνα τά όποια νοσταλγώ, κανένα νησί όπου ή γυναίκες για να συνεννοηθούν μαζί-μας μεταχειρίζονται κινήσεις και μορφασμούς στοιχειωδώς, γέλια, χαμόγελα, φωνούλες ακατάληπτες και νόστιμες οάν κελιά-δωμα πουλιού.

«Αντί, Πιεργρέτ! Πηγαίνο ν' αναζητήσω πουθενά άλλου μία νέα Γαλάτεια, από σάρκας βέβαια, μα βουβή και άμίλητη οάν μάμαρο Ι...»

«Ενας μήνας πέρασε άκόμη. Η Πιεργρέτ γύρισε στους γονείς τής; χλωμή, άρροστη, άμίλητη. Γύρισε μαζί της κ' ή Φικάε. Και νάτη τώρα κάλι στους δρόμους, φάλαγγ οπως πάντα. — Τά μάθατε τά νέα; τά μάθατε; Εμφανίζεται γυφίζοντας από παρδα οά παρδα μέσα στο χωριό. Τά μάθατε τι έπαθε αυτή ή καυμένη ή Πιεργρέτ; Ό άνδρας τής τήν παρήκτισε κ' έφυγε. Τής άφησε στο τραπέζι ένα γράμμα άκατανόητο, ένα γράμμα που φαίνεται οάν να τόγραφε κάποιος τρελλός. Φεύγει, τής λέει στο γράμμα για να πάη να βρη κάποια Γαλάτεια Ι...»

— Και ή Πιεργρέτ; τι έκανε ή Πιεργρέτ; ρωτούν όλοι. — Η καυμένη! Τό χτύπημα ήταν πάρα πολύ δυνατό... — Λοιπόν; λοιπόν; — Ε, λοιπόν, ξαναβουβάθηκε από τίς όποις πόν. Δέν μπορεί να βγάλη ούτε μιλιά από τό στόμα τής! Η λύπη τής εινε μεγάλη, άβάσταχτη...

GEORGES POUCCEL

μάτων, αλλά και με πολύχρωμα φτερά παπαγάλων. Οι βίλλες των πιλονόρρυγων εινε φτιαγμένες για να κάθονται μέσα πολλά μαζί έρωτικά ζευγάρια. Έννοείται ότι τό έσωτερικό των φωλιγών αυτών εινε χωρισμένο σε διάφορα διαμερίσματα.

Και αυτά άκόμη τά άρπακτικά πουλιά έχουν τό δικό τους τρόπο με τον όποιο εκδηλώνουν τά έρωτικά τους αισθήματα. «Ας πάρουμε τό bussard παραδείγματος χάριν. Όταν τά πουλιά αυτά δέν εινε έρωτευμένα, πετούν στον άερα και φροντίζουν για τήν τροφή τους, τό καθένα μόνο του. Από τή στιγμή όμως που θ' αγαπήσουν, ζουν πλέον διαρκώς μαζί, ζευγαρωμένα! Πολλές φορές πετούν ψηλά τόσο κοντά τό ένα με τό άλλο, ώστε φαίνονται οάν να θέλουν ν' άλληλοβηθηθούν στην πτήση τους.

Η μάχες μεταξύ δύο άρσενικών άρπακτικών πουλιών για τήν κατάκτηση τής θραίας των, εινε ένα θέαμα άγριο και μεγαλειώδες ταυτοχρόνως. Τά δύο άρσενικά άνεβαίνουν όσο ψηλότερα μπορούνε και κει άρχίζουν ένα σκληρό και άμειλικό άγώνα. Πετάνε τό ένα γύρω από τό άλλο, τομπιώνται με τό ράμφη τους και όταν άρπαχτούν και δέν μπορούνε πεινά να χρησιμοποιήσουνε τά φτερά τους, πέφτουνε και τά δύο καταγής, χωρίς όμως να έννοουν να χαλαρώσουν τό σφιχταγκάλισμά τους Ι...

Όταν πέσουν στη γη σταματούνε για λίγο τή μάχη, για να τήν συνεχίσουν όμως κατόπιν, με μεγαλειετο πείσμα. Τέλος, ύστερ από μία πάλη, ή όποια διαρκεί συχνά δλόκληρες ώρες, ο νικημένος άποσφρατα, ενώ ο νικητής εξακολουθεί να τον κνηνηγά και να τον τομπάη με τό ράμφος του, για να του δώση ένα καλό, ένα άλληρομένο μά-θημα.

Μη φαντασθήτε όμως ότι ή πάλη τελειώνει εδώ. Ό άγών επαναλαμβάνεται τήν επομένη και πολλές μέρες κατόπιν, έως ότου άποδοχηθή καθαρά ποιος εινε ο ισχυρότερος, ο άξιος να κατακτήη τό θηλυκό.

Οι άγριες αυτές μάχες σπανίως έχουν θύματα. Τά άρπακτικά δέν εινε τόσοσ αιμοβόρα κατά τήν έρωτική τους περίοδο. Όσο για τό θηλυκό, παρακολουθεί με προσοχή τις φάσεις του άγώνος και, έν τέλει, παραχωρεί τήν καρδιά τής στον ισχυρότερο. Αύτός εινε άλλωστε ο αιώνιος νόμος για όλα τά θηλυκά πλώ-οματα στην φύση; Άγαπούν μονάχα τους δυνατούς Ι...

Πολλά πουλιά έχουν τήν παράξενη συνήθεια να εκφράζουν τήν αγάπη τους χορεύοντας. Αυτό συμβαίνει και μ' ένα είδος πουλιών που μοιάζουν με τό παγώνια.

Σχετικά με τις συνήθειες των πουλιών αυτών ο περιηγητής Σόμπουργκ διηγείται στ' άπομνημονεμάτά του τό εξής χαρακτηριστικό ανέκδοτο: «... Ύστερ από ένα κομποσικό ταξίδι φτάσαμε τέλος πάντων σε μία τοποθεσία, όπου μάς περιμενε ένα πολύ περίεργο και πολύ ένδιασφέρον θέαμα. Μόλις σταματήσαμε, άκούσαμε κοντά μας τις φωνές πολλών πουλιών... Αυτά Ύνδοι προχώρησαν τότε, συρμένοι καταγής προς τό μέρος από τό όποιο άκούσθησαν ή κρουσγές. Σε λίγο έπάρσχε ο ένας από αυτούς και μου έκανε νόημα να τον άκολουθήσω. Ύγκόμισα άμέσως στην προσκλητική του.

«Προχώρησα λοιπόν ως χίλια βήματα, συρμένοι καταγής με μεγάλη προσοχή, για να μην κάνουμε τον παραμυθό θόρυβο. Έξαφνα είδαμε ένα δλόκληρο κοπάδι από αυτά τά πουλιά να χορεύη πάνω σ' ένα βράχο, ύπό τά δωματια μερικόν θηλυκόν, που παρακολουθούσανε τό χορό μέσα από μερικώς θάμνους...

«Τό κατακληκτικώτερο δέ ήταν ότι, μες στη μέση του κοπαδιού αυτού στεκότανε κ' ένα άρσενικό... τό όποιο έδινε τό ρυθμό του χορού σ' όλα τ' άλλα πουλιά!

«Όταν κομραζότανε, πετούσε σ' ένα κλαρι κ' έχότανε στη θέση του ένας άλλος χορευτής επίσης επιδεδίωτος. Και ούτω καθ' εξής... Όλα τά υπόλοιπα άρσενικά, χορεύανε με τό ρυθμό που τους έδινε ο χοροδιδάσκαλος. Έν τω μεταξύ, τά θηλυκά που παρακολουθούσανε τό χορό έαδάεγαν τον πιό όφρατο και χαριτωμένο άρσενικό χορευτή για να τό χαρίσουν τήν καρδιά τους...»

